

6 Νοεμβρίου, 1992

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

FAIRWAYS (LIMASSOL) LIMITED,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 348/92).

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο Συμφέρον — Χαρακτηριστικά — Κάτοχοι των φορτωτικών-τίτλων ιδιοκτησίας ήταν οι Τράπεζες προς εξασφάλιση των πιστώσεων που παρείχαν στους αιτητές — Οι αιτητές, όμως, ήταν αυτοί που ζημιώνονταν από την καταβολή αυξημένων τελωνιακών δασμών και όχι οι Τράπεζες — Οι αιτητές είχαν έννομο συμφέρον.

10 Στην υπόθεση αυτή εκδικάστηκε αρχικά το προδικαστικό ζήτημα που τέθηκε από τους καθ' ων η αίτηση με ένστασή τους ότι οι αιτητές δεν είχαν έννομο συμφέρον προσβολής της επίδικης απόφασης.

15 Προσβαλλόμενη απόφαση στην παρούσα προσφυγή ήταν η άρνηση του Ταμία του Τελωνείου Λεμεσού να παραλάβει δύο επιταγές για την πληρωμή των εισαγωγικών δασμών και/ή φόρων κατανάλωσης με βάση τους συντελεστές που ίσχυαν εκείνη την ημέρα για εισαγωγή 32 αυτοκινήτων και/ή η απόφαση των καθ' ων η αίτηση που κοινοποιήθηκε με επιστολή ημερομηνίας 31/3/92.

20 Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση πως εφόσον ιδιοκτήτες των 32 αυτοκινήτων ήταν η Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα Λτδ και η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος οι οποίες κατείχαν τις φορτωτικές που αποτελούν τίτλο ιδιοκτησίας, οι αιτητές δεν είχαν έννομο συμφέρον προσβολής της απόφασης.

Οι αιτητές αντέταξαν πως παρόλο που τις φορτωτικές κατείχαν οι Τράπεζες, αυτές τις κατείχαν για εξασφάλιση στις διευκολύνσεις που παρείχαν στους αιτητές, οι οποίοι ήταν οι μόνοι που ζημιώνονταν από την καταβολή αυξημένων τελωνιακών δασμών.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποφασίζοντας ότι οι αιτητές είχαν έννομο συμφέρον προσβολής της επίδικης απόφασης, αποφάσισε ότι:

10

Η νομιμότητα εκτελεστής διοικητικής πράξης μπορεί να προσβληθεί από πρόσωπο το οποίο έχει έννομο συμφέρον, στο νόημα της παραγράφου 2 του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Το συμφέρον πρέπει να είναι έννομο, προσωπικό, άμεσο, ενεστώς και συγκεκριμένο, γιατί η προσφυγή δεν είναι λαϊκή αγωγή.

15

Το βάρος της απόδειξης της ύπαρξης εννόμου συμφέροντος, όταν αμφισβητείται, το έχει ο αιτητής.

20

Έλλειψη εννόμου συμφέροντος καθιστά την προσφυγή απαράδεκτη.

Η πράξη που προσβάλλεται πρέπει να προσβάλλει ευθέως το υλικό ή ηθικό συμφέρον του αιτητή.

25

Το συμφέρον δεν μπορεί να είναι αόριστου και γενικού χαρακτήρα, αλλά πρέπει να προσδιορίζεται ως έννομο. Το απλό συμφέρον εξελίσσεται σε έννομο, όταν αναγνωρίζεται από το δίκαιο. Το έννομο συμφέρον στο διοικητικό δίκαιο έχει ευρύτερη εμβέλεια από το δικαίωμα.

30

Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο και προσωπικό, δηλαδή να ανήκει απ' ευθείας στον αιτητή.

35

Το χαρακτηριστικό αυτό αναφέρεται στον ειδικό δεσμό, ο οποίος υπάρχει μεταξύ του αιτητή και της προσβαλλόμενης πράξης, λόγω της σχέσης του αιτητή με τη νομική ή/και πραγματική κατάσταση, την οποία θίγει κατά τρόπο βλαπτικό η πράξη ή η παράλειψη.

40

Οι τράπεζες, με αίτηση των αιτητών, ανέλαβαν την υποχρέωση να πληρώσουν τους πωλητές και πήραν ως ασφάλεια τα σχετικά έγγραφα, περιλαμβανομένων των φορτωτικών.

45

Η φορτωτική-τίτλος ιδιοκτησίας αποτελεί την εγγύηση για την εκδότηρια τράπεζα, η οποία έτσι εξασφαλίζεται, σε περίπτωση μη αποπληρωμής του ποσού της πίστωσης από τους αιτητές-χρεώστες-αγοραστές.

5

Παρόλον ότι η ιδιοκτησία, για σκοπούς εξασφάλισης, φαίνεται ότι ανήκε στις τράπεζες, στην πραγματικότητα, το ουσιαστικό συμφέρον ανήκε στους αιτητές.

10

Η πραγματική κατάσταση είναι τέτοια, που συνδέει άμεσα τους αιτητές με την προσβαλλόμενη πράξη και τα αποτελέσματά της.

15

Οι αιτητές έχουν ιδιαίτερο δεσμό με την προσβαλλόμενη πράξη, λόγω της πραγματικής κατάστασης της υπόθεσης, και, ως εκ τούτου, αυξημένο συμφέρον, το οποίο είναι άμεσο. Η προσβαλλόμενη πράξη τους θίγει ευθέως. Αυτοί υφίστανται τη βλάβη.

20

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, το Δικαστήριο κατέληξε ότι οι αιτητές έχουν έννομο συμφέρον και η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Διαταγή ως ανωτέρω.

25 Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Chrysostomides v. The Greek Communal Chamber (1964) C.L.R. 397.

30

Christofides v. C.Y.T.A. (1979) 3 C.L.R. 99.

Avgoloupi v. Minister of Interior (1985) 3 C.L.R. 1525.

Kritiotis v. Municipality of Paphos and Others (1986) 3 C.L.R. 322.

35

Papaleontiou v. Educational Service Commission (1987) 3 C.L.R. 134.

Constantinou and Another v. Republic (1966) 3 C.L.R. 174.

40

Υπόθεση 3606/1971 - Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, 1971, Ε' σελ. 4629.

45

Paria & Co. S.P.A. v. Thurmann-Nielsen [1952] 2 QB. 84.

UCM (Investment) v. Royal Bank of Canada [1982] 2 All E.R. 720.

Προδικαστική ένσταση.

Προδικαστική ένσταση σε προσφυγή με την οποία τίθεται το ερώτημα κατά πόσον υπάρχει έννομο συμφέρον εκ μέρους των αιτητών.

5

A. Τιμόθη (κα) για Χρ. Δημητριάδη & Σία, για τους αιτητές.

A. Ευαγγέλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, μαζί με την Στ. Χατζηγιάννη-Ιωσήφ, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

10

Cur. adv. vult.

15

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Το ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι αν η προσφυγή είναι απαράδεκτη για έλλειψη εννόμου συμφέροντος.

20

Οι αιτητές με την προσφυγή αυτή ζητούν την πιο κάτω θεραπεία:-

"1. Δήλωση και/ή διακήρυξη του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι η άρνηση του Ταμία του Τελωνείου Λεμεσού στις 13 Φεβρουαρίου, 1992 να παραλάβει δύο επιταγές συνολικού ποσού Λ.Κ. 113,237.266 για την πληρωμή των εισαγωγικών δασμών και/ή φόρων κατανάλωσης για τον Τελωνισμό 32 αυτοκινήτων Mitsubishi Pajero, τύπου Jeep με βάση τους συντελεστές φόρων κατανάλωσης που ίσχυαν εκείνη την ημέρα και/ή η απόφαση των καθ' ων η αίτηση η οποία έχει κοινοποιηθεί στους δικηγόρους των αιτητών με επιστολή ημερ. 31 Μαρτίου, 1992 είναι άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε νομικού αποτελέσματος."

35

Οι δικηγόροι των καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, γιατί οι αιτητές δεν έχουν έννομο συμφέρον.

40

Επειδή η ύπαρξη του εννόμου συμφέροντος είναι προϋπόθεση για την άσκηση της Αναθεωρητικής

Δικαιοδοσίας από το Δικαστήριο αυτό, δόθηκαν οδηγίες για αγορεύσεις πάνω στο ζήτημα τούτο.

Τα αναντίλεκτα γεγονότα είναι:-

5

Οι αιτητές είναι εγγεγραμμένη Κυπριακή εταιρεία. Διατηρούν Γενική Αποθήκη Αποταμιεύσεως με Αρ. 5.38. Αγόρασαν από τους κατασκευαστές Mitsubishi Motors Corporation στην Ιαπωνία αυτοκίνητα Mitsubishi.

10

Για την εισαγωγή των αυτοκινήτων, δύο τράπεζες, ξεχωριστά - η Λαϊκή Κυπριακή Τράπεζα Λτδ. και η Εθνική Τράπεζα Ελλάδος - προέβησαν σε άνοιγμα τραπεζικών ενεργύων πιστώσεων, (commercial documentary credits).

15

Οι φορτωτικές, οι οποίες αποτελούν και τον τίτλο ιδιοκτησίας, μεταβιβάστηκαν και/ή δόθηκαν στις δύο τράπεζες, αντίστοιχα.

20

Όταν τα αυτοκίνητα εισήχθησαν δεν τελωνίστηκαν, αλλά τοποθετήθηκαν στην πιο πάνω Αποθήκη Αποταμιεύσεως, στο χρόνο της εισαγωγής τους - σε διάφορες ημερομηνίες από 27 Αυγούστου, 1991, μέχρι 3 Ιανουαρίου, 1992.

25

Ιδιοκτήτης των εμπορευμάτων δηλώθηκε και αναφερόταν, αντίστοιχα, η τράπεζα που, όπως είναι φανερόν, έδωσε την εχέγγυο πίστωση.

30

Στις 13 Φεβρουαρίου, 1992, υπάλληλος των αιτητών παρουσίασε σε Τελωνιακό Λειτουργό Έντυπα C.43 - Διασαφήσεις - για τον τελωνισμό, με σκοπό την απομάκρυνση των εμπορευμάτων από τον τελωνιακό έλεγχο. Οι Διασαφήσεις είναι Τεκμήρια Α1-Α9 στην προσφυγή. Τα έγγραφα - Διασαφήσεις υπογράφονται από τις τράπεζες, οι οποίες δηλώνονται ως ιδιοκτήτριες των εμπορευμάτων - (proprietor of goods).

35

Οι Διασαφήσεις αφορούν 17 αυτοκίνητα, ιδιοκτησία της Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας Λτδ., και 9 αυτοκίνητα, ιδιοκτησία της Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος.

40

Οι Διασαφήσεις ελέγχθηκαν από αρμόδιο Τελωνειακό Λειτουργό.

Μετά το σημείο αυτό οι εκδοχές των μερών διαφέρουν.

5

Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι παρουσίασαν τα Έντυπα C.43 μαζί με δύο επιταγές - μια της Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος για το ποσό των Λ.Κ.41.517,50 και άλλη της Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας Λτδ. για το ποσό Λ.Κ.71.719,76 - προς όφελος του Ανώτερου Τελώνη, για πληρωμή των εισαγωγικών δασμών και φόρων καταναλώσεως, όπως είχαν υπολογιστεί και επιβληθεί από τους αρμόδιους Τελωνειακούς Λειτουργούς.

10

Ο αρμόδιος Ταμίας αρνήθηκε να παραλάβει τις επιταγές και πληροφόρησε τους αιτητές ότι επικοινωνήσε με το Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων, ο οποίος του έδωσε εντολή να μη δεχθεί πληρωμή, γιατί στο μεταξύ η Βουλή των Αντιπροσώπων ψήφισε Νόμο για αύξηση των φόρων καταναλώσεως, ο οποίος επηρέαζε και τα αυτοκίνητα. Η πρόταση για πληρωμή έγινε στις 13 Φεβρουαρίου, 1992, κατά τη διάρκεια των κανονικών ωρών εργασίας του Τμήματος, ενώ η ισχύς του Νόμου για επιβολή νέων φόρων καταναλώσεως άρχισε την επομένη - στις 14 Φεβρουαρίου, 1992 - όπως ρητά προνοεί το Άρθρο 3 του περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως (Τροποποιητικός) Νόμου του 1992 (Αρ. 11/92), που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας Αρ. 2681, ημερομηνίας 14 Φεβρουαρίου, 1992, Παράρτημα Πρώτο, Μέρος Ι, σελ. 37.

15

20

25

30

Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίζονται ότι οι Διασαφήσεις για 19 αυτοκίνητα - 10 της Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας Λτδ. και 9 της Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος - συμπληρώθηκαν στις 5 μ.μ. Την ίδια ημέρα, στις 5.30 μ.μ., υπάλληλος των αιτητών κατέθεσε άλλες 4 Διασαφήσεις, που αφορούσαν 7 αυτοκίνητα της Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας Λτδ. Οι Διασαφήσεις αυτές ελέγχθηκαν και ήταν έτοιμες για πληρωμή λίγα λεπτά πριν τις 6 μ.μ.

35

40

Όταν ο υπάλληλος των αιτητών επισκέφθηκε τον αρμόδιο Τελωνειακό Λειτουργό, μεταξύ 5.45 μ.μ. - 6.00 μ.μ., του ανέφερε ότι οι επιταγές για το ποσό περίπου

£110.000,00 δεν ήταν πιστοποιημένες από τράπεζα - (χωρίς να παρουσιάσει αυτές) - γι' αυτό και ο Τελωνειακός Λειτουργός είπε ότι δεν τις δεχόταν. Στην εισήγηση του υπαλλήλου των αιτητών να κρατήσει 5 απιστοποιήτες επιταγές και το πρωί της επομένης να του φέρουν άλλες επιταγές πιστοποιημένες, ο Τελωνειακός Λειτουργός απευθύνθηκε στον Προϊστάμενό του, ο οποίος απουσίαζε, και επιστρέφοντας πληροφορήθηκε, εντελώς τυχαία, από Βοηθό Τελώνη, το γεγονός της 10 έγκρισης από τη Βουλή Φόρου Καταναλώσεως για τα αυτοκίνητα, πράγμα το οποίο, όμως, δεν είχε καμιά σχέση με το θέμα των επιταγών. Ο Τελωνειακός Λειτουργός αποχώρησε από την εργασία του στην καθορισμένη ώρα - 6.00 μ.μ. - χωρίς να του παρουσιάσουν οποιεσδήποτε 15 επιταγές.

Είναι κοινώς αποδεκτό γεγονός ότι στις 20 Φεβρουαρίου, 1992, οι αιτητές, μέσω των δικηγόρων τους, ζήτησαν να τους επιτραπεί ο τελωνισμός των 20 αυτοκινήτων με τις Διασαφήσεις της 13ης Φεβρουαρίου, 1992, που δεν πρόβλεπαν φόρο καταναλώσεως όπως καθορίζεται στο νέο Πίνακα του Νόμου 11/92.

Αρνητική απάντηση στην αίτηση δόθηκε στις 31 25 Μαρτίου, 1992 - (Τεκμήριο Στ στην προσφυγή).

Οι πιο πάνω διαφορετικές εκδοχές των μερών δεν ασκούν καμιά επιρροή στην απόφαση για το ζήτημα του 30 εννόμου συμφέροντος.

Η νομιμότητα εκτελεστής διοικητικής πράξης μπορεί να προσβληθεί από πρόσωπο το οποίο έχει έννομο 35 συμφέρον, στο νόημα της παραγράφου 2 του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Το συμφέρον πρέπει να είναι έννομο, προσωπικό, άμεσο, ενεστώς και συγκεκριμένο, γιατί η προσφυγή δεν είναι λαϊκή αγωγή - (βλ., μεταξύ άλλων, *Kyriakos Chrysostomides v. The Greek Communal Chamber through The Disciplinary Council of The Elementary School-Teachers* (1964) C.L.R. 397· *Christofides v. C.Y.T.A.* (1979) 3 C.L.R. 99· *Avgoloupi v. Minister of Inte-* 40

rior (1985) 3 C.L.R. 1525· *Kritiotis v. Municipality of Paphos and Others* (1986) 3 C.L.R.322· *Papaleontiou v. Educational Service Commission* (1987) 3 C.L.R. 1341).

Στην υπόθεση *Kritiotis v. Municipality of Paphos and Others* (ανωτέρω), στις σελ. 338-339 ειπώθηκε:- 5

"A recourse is admissible by an administrative Court only if the applicant possesses a direct, present, concrete (συγκεκριμένο), legitimate interest. Though traditionally a recourse for annulment of an administrative decision is very widely open, it is not an *actio popularis* open to every citizen of the country. A citizen cannot contest the validity of every administrative act unless he possesses the quality of legitimate interest. Had it been otherwise, the influx of the recourses would paralyse administrative justice and the judicial control would have become illusory; furthermore for practical reasons the administration would also be handicapped in the due performance of its function. The criterion is the existence of a direct relationship and affectation of an interest, material or moral, of the applicant, otherwise the recourse is deprived of its admissibility. 10 15 20

No express provision is to be found in Article 146 itself, under which a recourse is made, yet, paragraph 2 of this Article, may be usefully referred to. it provides that '... a recourse may be made by a person whose any existing legitimate interest ... is adversely and directly affected ...'. Thus expression is given to the basic condition precedent of the annulment jurisdiction of an administrative Court, viz. the existence of an interest of an applicant. A recourse for annulment requires in respect of the applicant a *legitimatatio ad causum* - (See Fleiner, *Administrative Law*, 8th Edition, pp. 212 and 243; Odent-Contentieux *Administratif-Fascicule IV* pp. 1280-81; Tsatsos - *The Recourse for Annulment Before the Council of State*, 3rd Edition, p. 30). 25 30 35

The existence of legitimate interest creates jurisdiction for the Court. Lack of legitimate interest deprives the Court of the power to deal with a recourse. The legitima- 40

te interest must exist at the time of the filing of the re-
course until the determination of it - (*Avgoloupis v. The
Republic*, Case No. 366/83, unreported).*"

5 Το βάρος της απόδειξης της ύπαρξης εννόμου
συμφέροντος, όταν αμφισβητείται, το έχει ο αιτητής - (*Sophocles Constantinou and Another v. The Republic of
Cyprus through the Public Service Commission* (1966) 3
C.L.R. 174, σελ. 180).

10

Έλλειψη εννόμου συμφέροντος καθιστά την προσφυγή
απαράδεκτη.

15 Η πράξη που προσβάλλεται πρέπει να προσβάλλει
ευθέως το υλικό ή ηθικό συμφέρον του αιτητή.

20 Το συμφέρον δεν μπορεί να είναι αόριστου και γενικού
χαρακτήρα, αλλά πρέπει να προσδιορίζεται ως έννομο. Το
απλό συμφέρον εξελίσσεται σε έννομο, όταν
αναγνωρίζεται από το δίκαιο. Το έννομο συμφέρον στο
διοικητικό δίκαιο έχει ευρύτερη εμβέλεια από το δικαίωμα
- (βλ. Β. Σκουρή - "Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο Ι" -
1991, σελ. 56).

25 Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο και
προσωπικό, δηλαδή να ανήκει απ' ευθείας στον αιτητή. Το
χαρακτηριστικό αυτό αναφέρεται στον ειδικό δεσμό, ο
οποίος υπάρχει μεταξύ του αιτητή και της
προσβαλλόμενης πράξης, λόγω της σχέσης του αιτητή με
30 τη νομική ή/και πραγματική κατάσταση, την οποία θίγει
κατά τρόπο βλαπτικό η πράξη ή η παράλειψη - (βλ. Επ.
Σπηλιωτοπούλου - "Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου" -
Πέμπτη Έκδοση, 1991, παράγραφο 460, σελ. 436).

35 Στην Υπόθεση 3606/1971 - Αποφάσεις Συμβουλίου
Επικρατείας, 1971, Ε' - σελ. 4629 ειπώθηκε:-

"Επειδή εν άρθρω 48 του Ν. 3713/1928 'περί Συμβουλίου

* Reported in (1985) 3 C.L.R. 1525

Επικρατείας' ορίζεται ότι εις άσκησιν αιτήσεως ακυρώσεως δικαιούται ο ιδιώτης ή το νομικόν πρόσωπον, ον ή ο αφορά η διοικητική πράξις ή ούτινος προσβάλλονται εξ αυτής έννομα συμφέροντα, έστω και μη χρηματικά. Κατά την έννοϊαν δε του νόμου, ως ταύτην έχει παγίως δεχθή το Συμβούλιον της Επικρατείας, διά την άσκησιν της αιτήσεως ακυρώσεως δεν αρκεί το κοινόν ενδιαφέρον παντός πολίτου διά την τήρησιν του νόμου κατά την έκδοσιν των διοικητικών πράξεων, καθ' όσον ούτως η αίτησις ακυρώσεως θα μετέπιπτεν εις καθαράν λαϊκήν αγωγήν, οία δεν εθεσμοθετήθη υπό του Συντάγματος και του νόμου, αλλ' απαιτείται πάντως όπως το ενδιαφέρον τούτο τυγχάνη τουλάχιστον ηξημένον, λόγω ιδιαιτέρου τινός δεσμού του αιτούντος προς την προσβαλλομένην πράξιν ή λόγω ιδιαιτέρας ιδιότητος ή καταστάσεως, υπαρχούσης παρά τω αιτούντι ..."

Οι δικηγόροι των καθ' ων η αίτηση εισηγήθηκαν ότι η προσβαλλόμενη διοικητική πράξις απευθύνεται στις τράπεζες και όχι στους αιτητές, γιατί οι τράπεζες ήταν στον ουσιώδη χρόνο, σύμφωνα με τα έγγραφα, ιδιοκτήτριες των εμπορευμάτων. Οι αιτητές υφίστανται βλάβη από την προσβαλλόμενη πράξις έμμεσα, γιατί άμεσα τη βλάβη την υφίστανται οι τράπεζες. Κατά τον ουσιώδη χρόνο οι αιτητές δεν είχαν ενεστώς έννομο συμφέρον, παρόλον ότι πιθανό να έχουν "μέλλον" συμφέρον.

Ο δικηγόρος των αιτητών' εισηγήθηκε ότι οι τράπεζες απλώς έδωσαν την εχέγγυο πίστωση.

Εχέγγυος πίστωση σημαίνει το δανεισμό χρημάτων με την παροχή διευκολύνσεων από την τράπεζα στο χρεώστη, με εξασφάλιση των τίτλων στα αγαθά. Ουσιαστικά, η εκδότηρια τράπεζα ενεργεί ως αντιπρόσωπος των αγοραστών - αιτητών και οι τίτλοι στα αγαθά που κρατεί είναι μόνο για εξασφάλιση των διευκολύνσεων που παραχωρεί στους αγοραστές.

Οι αιτητές-αγοραστές είναι εκείνοι που έχουν το πρώτιστο ενδιαφέρον στα αγαθά. Οι αγοραστές υφίστανται τη ζημιά που προέρχεται άμεσα από την προσβαλλόμενη πράξις, έστω και αν τυπικά εμφανίζονται

ως ιδιοκτήτριες για τον τελωνισμό οι τράπεζες.

5 Η σχέση μεταξύ τραπεζών και αγοραστών-αιτητών, βάσει της εχεγγύου πιστώσεως, είναι εκείνη του δανειστή και οφειλέτη και τα έγγραφα τα οποία δημιουργούν τίτλο στα αγαθά κρατούνται από τις τράπεζες ως απλή εξασφάλιση του χρέους.

10 Οι αιτητές, ως εκ τούτου, έχουν έννομο, άμεσο, προσωπικό, ενεστώς και συγκεκριμένο συμφέρον.

15 Οι αιτητές, από την πράξη που προσβάλλεται, υφίστανται βλάβη χρηματική. Πληρώνονται πρόσθετοι φόροι καταναλώσεως, σύμφωνα με το Νόμο 11/92, που τέθηκε σε εφαρμογή στις 14 Φεβρουαρίου, 1992.

20 Οι τράπεζες καταβάλλουν τον πρόσθετο φόρο, αλλά δικαιούνται σε πληρωμή ολόκληρου του ποσού από τους χρεώστες- αιτητές.

25 Η ερμηνεία του όρου "εχέγγυος πίστωση" δόθηκε από τον Denning, L.J., όπως ήταν τότε, στην υπόθεση *Pavia & Co., S.P.A. v. Thurmann-Nielsen* [1952] 2 Q.B. 84, στη σελ. 88, ως εξής:-

30 "The sale of goods across the world is now usually arranged by means of confirmed credits. The buyer requests his banker to open a credit in favour of the seller, and in pursuance of that request the banker, or his foreign agent issues a confirmed credit in favour of the seller. This credit is a promise by the banker to pay money to the seller in return for the shipping documents. Then the seller, when he presents the documents, gets paid the contract price. The conditions of the credit must be strictly fulfilled, otherwise the seller would not be entitled to draw on it."

40 Ο Λόρδος Diplock στην υπόθεση *UCM (Investment) v. Royal Bank of Canada* [1982] 2 All E.R. 720, στη σελ. 725 είπε, αναφορικά με την εχέγγυο πίστωση:-

"... the contract between the buyer and the issuing

bank under which the latter agrees to issue the credit and either itself or through a confirming bank to notify the credit to the seller and to make payments to or to the order of the seller (or to pay, accept or negotiate bills of exchange drawn by the seller) against presentation of stipulated documents; and the buyer agrees to reimburse the issuing bank for payments made under the credit. For such reimbursement the stipulated documents, if they include a document of title such as a bill of lading, constitute a security available to the issuing bank; ..."

Οι τράπεζες, με αίτηση των αιτητών, ανέλαβαν την υποχρέωση να πληρώσουν τους πωλητές και πήραν ως ασφάλεια τα σχετικά έγγραφα, περιλαμβανομένων των φορτωτικών.

Η φορτωτική-τίτλος ιδιοκτησίας αποτελεί την εγγύηση για την εκδότρια τράπεζα, η οποία έτσι εξασφαλίζεται, σε περίπτωση μη αποπληρωμής του ποσού της πίστωσης από τους αιτητές-χρεώστες-αγοραστές.

Παρόλο ότι η ιδιοκτησία, για σκοπούς εξασφάλισης, φαίνεται ότι ανήκε στις τράπεζες, στην πραγματικότητα, το ουσιαστικό συμφέρον ανήκε στους αιτητές.

Η πραγματική κατάσταση είναι τέτοια, που συνδέει άμεσα τους αιτητές με την προσβαλλόμενη πράξη και τα αποτελέσματά της.

Οι αιτητές έχουν ιδιαίτερο δεσμό με την προσβαλλόμενη πράξη, λόγω της πραγματικής κατάστασης της υπόθεσης, και, ως εκ τούτου, αυξημένο συμφέρον, το οποίο είναι άμεσο. Η προσβαλλόμενη πράξη τους θίγει ευθέως. Αυτοί υφίστανται τη βλάβη.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, το Δικαστήριο κατέληξε ότι οι αιτητές έχουν έννομο συμφέρον και η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Διαταγή ως ανωτέρω. 40